

Den allmänna varuskatten under 1964

Av byrådirektören H. G. Lundin

I likhet med föregående år har det icke vidtagits några nya lagstiftningsåtgärder på den allmänna varuskattens område under år 1964. I den följande framställningen kommer därför i huvudsak att behandlas av riksskattenämnden gjorda uttalanden i olika tolkningsfrågor ävensom vissa av regeringsrätten meddelade utslag.

Skattepliktsfrågor

Ett ofta återkommande spörsmål gäller tillämpningen av det i 10 § 1 mom. punkten 1 varuskatteförordningen (AVF) stadgade undantaget från skatteplikt för fodermedel. I en tidigare artikel (nr 1/1964) lämnades några exempel på riksskattenämndens ställningstagande i denna fråga. Ytterligare några exempel kan nämnas. Sålunda har företagare anhållit om besked angående skatteplikt för hundfoder i konservburkar, som såldes direkt

till konsument, förpackade i större lådor rymmande c:a 10 kg. Riksskattenämnden fann att konservburkar med hundfoder, oavsett om de förpackades i större emballage likväl borde anses som detaljhandelsförpackningar. Av sökanden på detta sätt tillhandahållet fodermedel borde därför vara underkastat skatteplikt (R II 4/1964).

Den 14 juni 1960 (R II 5/1960) har riksskattenämnden uttalat, att socker för utfodring av bin icke är att hänföra till sådant fodermedel som är undantaget från skatteplikt enligt nämnda stadgande. Ej heller borde sådant socker kunna hänföras till material enligt anvisningarna till 12 och 18 §§ AVF. Hos riksskattenämnden har under 1964 gjorts en förnyad framställning att nämnden måtte förklara att undantag från skatteplikt fö-

Tilläggsavtalet, som ratificerades den 11 september 1964, skall tillämpas beträffande beskattningsår som börjar å eller efter den 1 januari 1963. Bestämmelserna om beskattning av aktieutdelning skall dock äga tillämpning först från och med beskattningsår som börjar den 1 januari året närmast efter utväxlingen av ratifikationshandlingarna eller senare. I fråga om svensk kupongskatt torde de nya bestämmelserna böra tillämpas första gången beträffande utdelning som blivit tillgänglig för lyftning den 1 januari året närmast efter ratifikationsåret och inte förfallit till betalning dessförinnan.

1964 års riksdag har slutligen godkänt ett nytt avtal med *Island* (Prop 1964:104; BevU 1964:44). Ratifikation har skett den 15 juni 1964 och författningar har utfärdats den 9 september 1964 (SFS 1964:584 och 585). Avtalet blir tillämpligt första gången vid 1965 års taxering. Beträffande svensk kupongskatt blir avtalet tillämpligt på utdelning som förfaller till betalning den 1 januari 1964 eller senare. I och med att det nya avtalet trätt i kraft, har 1937 års avtal liksom ett särskilt avtal av år 1955 angående beskattning av inkomster från sjö- och luftfartstrafik upphört att gälla.

religger för socker för detta ändamål. Riksskattenämnden fann sig icke kunna meddela dylik förklaring. Härutöver kan nämnas att utredning visat att sockret måste vara av samma höga kvalitet (K 5) som det i livsmedelshandeln normalt förekommande sockret. I detta sammanhang kan nämnas att sökanden numera hemställt att Kungl. Maj:t med stöd av 10 § 2 mom. AVF måtte undantaga nu angivna varor från skatteplikt, vilket ärende ännu icke avgjorts.

Vid sammanträde den 5 juni 1964 har riksskattenämnden jämlikt 72 § AVF (bindande förklaring) uttalat att blomsterlök utgör skattepliktig vara. Skattskyldighet föreligger sålunda vid försäljning exempelvis till statliga och kommunala myndigheter av blomsterlök avsedda för parkanläggningar och liknande, även då försäljningen sker i stora kvantiteter (R II 3/1964).

Enligt 10 § 1 mom. punkten 5 AVF är från skatteplikt undantagna fiskefartyg, andra fartyg med en nettodräktighet av minst 20 registerton ävensom luftfartyg.

Riksskattenämnden har den 26 juni 1964 såsom komplettering till sin anvisning den 22 mars 1960 uttalat att frågan huruvida ett fartyg är att betrakta såsom fiskefartyg eller ej bör bedömas allenast utifrån fartygets beskaffenhet. Till skattefria fiskefartyg bör sålunda hänföras endast sådana som genom konstruktion, utförande eller genom däri anbragt fast utrustning är igenkännliga såsom speciellt anpassade för fiske. Det förhållande, att en farkost äges eller förvärfvas av yrkesfiskare ansågs icke böra tillmätas avgörande betydelse (R II 3/1964).

I detta sammanhang kan nämnas att Regeringsrätten den 29 januari 1964 i ett

tulltaxeringsärende angående en fisksorteringsmaskin, avsedd för fast montering ombord, uttalat att maskinen fick anses utgöra sådant tillbehör till fiskefartyg, som enligt grunderna för 10 § 1 mom. punkten 5 AVF är undantaget från skatteplikt (R II 2/1964).

Till fiskefartyg har enligt uttalande av riksskattenämnden ej kunnat hänföras en motorsläde avsedd att användas vid yrkesmässigt fiske.

Ett företag, som sålde rengöringsmedel till fartyg, vilka rengöringsmedel var avsedda för borttagning av pannsten och olja erhöll av riksskattenämnden besked att sådana medel icke kunde anses som skattefria fartygstillbehör. Sådana varor borde dock jämlikt anvisningarna till 1 § AVF kunna levereras skattefritt till fartyg i utrikes trafik (R II 2/1964).

Såsom skattefritt tillbehör till luftfartyg har icke betraktats en specialbyggd vagn avsedd för transport av segelflygplan (R II 4/1964).

Beträffande tjänster har riksskattenämnden endast i något fall haft att taga ställning till skattepliktsfrågan. Sålunda kan nämnas att riksskattenämnden uttalat, att bilskolas tillhandahållande av bil åt elev i samband med avläggande av förarprov icke torde föranleda skattskyldighet. Nämnden synes här ha ansett att sådant tillhandahållande icke utgjorde yrkesmässig uthyrningsverksamhet utan ingick som ett led i skolans undervisningsverksamhet.

Skattskyldighetsfrågor

Jämlikt anvisningarna till 12 § AVF är tillhandahållande av kost åt egen personal i annat än serveringsrörelse icke att anse

såsom yrkesmässig verksamhet. Fråga uppkom huruvida den som jämte kost tillhandahöll tobaks- och konfektyrvaror borde, i vad avser tillhandahållande av sådana varor, anses driva yrkesmässig verksamhet. I en den 11 september 1964 meddelad anvisning har nämnden gjort ett uttalande av innebörd att sådant tillhandahållande bör bedömas på samma sätt som tillhandahållande av kost. Sådant rörelseidkare bör sålunda betraktas som konsument vid förvärv av dessa varor (R II 4/1964).

Ett bolag ställde lastbilar till åkares förfogande mot på visst sätt beräknat "arrende" och under villkor att åkarna icke skulle utföra körslor för annan än bolaget. Bolaget å sin sida förband sig att i första hand för sina körslor anlita dessa åkare. Arrangemanget hade av bolaget befunnits lämpligt för anordnande av dess transporter. Arrendatorerna hade enligt avtal att bestrida kostnaderna för bilskatter, försäkring, drivmedel och reparationer, ävensom egna och eventuella anställdas källskatter och socialavgifter.

På besvär över riksskattenämndens förhandsbesked i detta ärende uttalade regeringsrätten, att tjänsteprestationen visserligen var skattepliktig uthyrning men att den med hänsyn till vad som hade upplysts om anledningen till att bolaget övergått till denna form för utförande av sina transporter och till det sätt varpå uthyrningsverksamheten anordnats icke kunde anses vara av yrkesmässig natur. Regeringsrätten förklarade därför att bolaget icke var skattskyldigt till allmän varuskatt för uthyrning av lastbilarna (R II 4/1964).

I ansökan om förhandsbesked hos riksskattenämnden upplyste en företagare att hans verksamhet innefattade förmedling

av sk förstadsbrev till samlare. Förmedlingen tillgick så att kunderna inbetalade en viss abonnemangsavgift — 15, 25, 50 eller 100 kronor — till företaget. Detta ombesörjde att kunderna erhöll förstadsbrev direkt från de nordiska postverk, vilka abonnemanget avsåg. Riksskattenämnden fann att sökandens förmedling av förstadsbrev icke utgjorde sådant tillhandahållande som omfattas av bestämmelserna i AVF och förklarade att skattskyldighet icke åvilade sökanden för denna verksamhet. — Regeringsrätten, där taxeringsintendenten anfört besvär, fann icke skäl göra ändring i förhandsbeskedet.

En förfrågan angående tillämpningen av AVF i fråga om försäljning av virke i vissa fall har efter sammanträde den 11 december 1964 besvarats i huvudsak enligt följande.

Enligt förordningen om allmän varuskatt föreligger *skatteplikt* för virke. *Skattskyldighet* åvilar emellertid jämlikt 63 § AVF ägare eller brukare av jordbruksfastighet allenast såvitt angår försäljning av produkter från jordbruket eller dess binäringar. Då emellertid virke icke är att hänföra till produkt av jordbruk eller dess binäringar utan till produkter av skogsbruk, föranleder försäljning av virke och andra skogsprodukter från jordbruksfastighet icke skattskyldighet till allmän varuskatt för fastighetens ägare eller brukare.

Enligt anvisningarna till 21 § kommunalskattelagen är skogsavverkning å annans mark — med undantag av avverkning på grund av vid fastighets försäljning förbehållen avverkningsrätt — att hänföra till rörelse. Till rörelse (virkehandel) synes även böra hänföras jordbrukares försäljning av virke från annans

mark, oaktat han icke själv avverkat skogen.

Enligt samma författningsrum hänföres till rörelse jämväl virkesförädling, därest densamma icke varit av mindre omfattning eller väsentligen avsett husbehov. Till virkesförädling bör hänföras impregnering.

Jordbrukares försäljning av virke från egna skogar torde sålunda normalt icke föranleda skattskyldighet till allmän varuskatt, såvida försäljningen icke sker under sådana omständigheter att intäkterna i inkomstskattehänseende skall hänföras till intäkt av rörelse.

Förmedlingsverksamhet föranleder i och för sig icke skattskyldighet till allmän varuskatt. Uppträder emellertid förmedlaren, vilket icke torde vara ovanligt t ex beträffande skogsägareföreningar, gentemot köparen såsom säljare av skattepliktig vara i eget namn, bör däremot skattskyldighet föreligga. Beskattningsvärdet utgöres därvid av hela det betingade vederlaget.

För virkeshandlare och skogsbolag torde normalt föreligga skattskyldighet till allmän varuskatt för tillhandahållande av skattepliktigt virke. Om emellertid sådant tillhandahållande ur inkomstskattesynpunkt utgör inkomst av jordbruksfastighet bör i enlighet med det tidigare anförda varuskatt icke utgå.

Materialbegreppet

I den till riksskattenämndens anvisning den 12 mars 1960 fogade bilagan har till skattefritt material enligt 12 och 18 §§ AVF hänförs bl a eldfast infodringsmaterial till ugnar. I anvisningens text uttalas emellertid att till skattefritt material skall hänföras allenast eldfast infodringsmaterial till smältugnar. Sådant material

kan enligt ett av riksskattenämnden gjort uttalande levereras skattefritt oberoende av förbrukningstiden. Till andra ugnar däremot, exempelvis sinterugnar eller ugnar för bränning av tegel eller keramik, där smältning ej eftersträvas, kan det eldfasta infodringsmaterialet icke levereras skattefritt med mindre det vid normalt bruk hos köparen har en fysisk varaktighetstid, som uppenbarligen understiger en à två veckor (R II 3/1964).

Riksskattenämnden har i anvisning den 25 maj 1962 (R II 3/1962) gjort följande uttalande angående begreppet emballage i visst fall.

Försäljes vara åtföljd av emballage av inventariekaraktär, t ex godsbehållare, och debiteras därvid särskild ersättning för emballaget med utfästelse om en motsvarande kreditering vid emballagets återställande, kan detta som regel inte anses innebära verklig försäljning av emballaget ifråga. Den debiterade ersättningen är i stället mera att betrakta som en pant för emballaget och ett medel att förmå köparen att återställa detsamma. Säljaren bör i sådant fall äga underlåta att inräkna den debiterade ersättningen för emballaget i sin skattepliktiga omsättning. Detta bör med hänsyn till stadgandet i 13 § första stycket c) AVF gälla även om emballaget icke återställs av leveransmottagaren.

Ett bolag sålde betningsmedel (skattefri vara) till jordbrukare. Såsom emballage användes plastbehållare, som tillhandahölls utan särskild debitering. Säljaren utfäste sig emellertid att, om emballaget returnerades, kreditera köparen visst belopp, som överensstämde med eller i vissa fall översteg hans anskaffningskostnad. Riksskattenämnden fann plastbehållarna med hänsyn till deras varaktighetstid icke böra anses som skattefritt material utan närmast såsom bolagets inventarier. Med hänsyn härtill och under beaktande av att

bolaget utfäst sig att återköpa oskadade behållare till priser, som nära anslöt till eller översteg inköpskostnaderna för desamma, ansågs bolaget i varuskattehänseende böra betraktas som konsument vid förvärv av behållarna (R II 1/1964).

Fastighet och fastighetstillbehör m m

I uttalande den 24 januari 1964 har riksskattenämnden kompletterat sin den 16 februari 1960 meddelade anvisning angående företagare inom byggnadsbranschen. På förekommen anledning uttalade nu riksskattenämnden att den bestämmelse i anvisningarna till 12 § AVF där det stadgas att byggmästare, byggnadshantverkare och liknande är konsumenter, har avseende på företagare inom den egentliga byggnadsverksamheten. Företagare däremot som bedriver försäljning av maskiner och maskinell utrustning för industriellt ändamål är att betrakta som skattskyldiga återförsäljare med därav följande rätt till skattefria inköp. Detta gäller även om sådan företagare i samband med leveransen inmonterar varan i fastighet på sådant sätt att den utgör fastighetstillbehör eller fast maskin (R II 2/1964).

I enlighet härmed har företagare, som bl a försålde och monterade anläggning för konstfrusen skridskobana ansetts skattskyldig för leveransen. Enligt de allmänna grunderna för varuskatteförordningen skulle skatt dock icke utgå för arbetskostnaden i samband med monteringen.

Den 19 mars 1964 har riksskattenämnden meddelat anvisning angående gravvårdar. Där konstateras att gravplats å allmän begravningsplats upplåtes med gravrätt, och att denna rättighet är av lös egendoms natur. Då gravvård sålunda

normalt icke utgör fast egendom eller byggnad, bör skattskyldighet föreligga — förutom vid försäljning av gravvårdar — för tjänsteprestationer å desamma, såsom gravering, rengöring m m. Om gravvård däremot kan likställas med sådan byggnad som enligt kommunalskattelagen är att anse som fastighet, vilket kan vara fallet i fråga om mausoleer, eller utgör tillbehör till fastighet, exempelvis i en kyrkobyggnads kolumbarium inmonterade minnesplattor, utgår i överensstämmelse med skattens allmänna grunder ingen skatt för tjänsteprestationer å sådana fastighetstillbehör. Det sist sagda gäller endast under förutsättning att minnesplattan tillhör kyrkobyggnaden; äges den av gravrättshavaren utgör den lös egendom (R II 2/1964).

I ett den 5 juni 1964 meddelat, numera lagakraftvunnet, förhandsbesked har riksskattenämnden gjort ett uttalande som väl i viss mån kan sägas komplettera nämndens anvisning den 8 mars 1960 angående tolkningen av begreppet fastighet (R II 3/1960). I anvisningen uttalas bl a följande.

I fråga om varor, som bli att anse såsom fastighetstillbehör, skall allmän varuskatt beräknas å varornas värde. Tjänsteprestationer med avseende å varorna, vilka utföras i samband med deras infogande eller installation i byggnaden eller vid reparation därstädes, skola däremot icke beskattas.

I nu förevarande fall tillhandahöll sökanden oljecisterner (i dessa fall fastighetstillbehör) av sådan storlek att de levererades i delar, som sedan sammanfogades på byggnadsplatsen.

Riksskattenämnden förklarade att skattskyldighet till allmän varuskatt icke åvilade sökanden för vederlag, som hade av-

seende på hopsättnings- och installationsarbeten, som utfördes på oljecisternerna på dessas avsedda plats i fastigheten (R II 3/1964).

Montering av räcken mellan gång- och körbanor har ansetts utgöra arbete på fastighetstillbehör, som icke skulle föranleda skattskyldighet.

Till fastighetstillbehör har däremot icke ansetts kunna hänföras bärbara mjölkmaskiner, anslutna till fasta rörmjölkningsanläggningar (R II 1/1964).

Beskattningsvärdets bestämmande

Enligt 11 § AVF är tjänsteprestation skattepliktig, därest den huvudsakligen avser skattepliktiga varor samt innefattar bl a servering. Med servering förstås enligt anvisningarna till 11 § AVF tillhandahållande av varor för förtäring på stället å därför iordningställd lokal eller plats. Därest jämväl bostad tillhandahålles och ett gemensamt pris uttages för kost och logi, får uppdelning ske efter skäligen grund.

Riksskattenämnden har den 10 januari 1964 meddelat en anvisning, avsedd att tjäna som vägledning i de fall, där gemensamt pris uttages för kost och logi. Enligt anvisningen bör den skattepliktiga delen av vederlaget i första hand bestämmas utifrån det pris den skattskyldige betingar sig för enbart kost (matabonnemang). Förekommer icke matabonnemang, bör den skattepliktiga andelen av helpensionspriset (serveringen) bestämmas med ledning av rörelsens allmänna standard, kostens kvalitet, antal måltider per dag etc. Värdet i penningar räknat ansågs för närvarande kunna uppskattas till 12—20 kr per gäst och dag (R II 1/1964).

I anvisning den 19 januari 1960 (R II 1/1960) angående inräknande av särskilt debiterade fraktkostnader i beskattningsvärdet har riksskattenämnden bl a uttalat att särskilt uppdrag att ombesörja frakten skall anses ha lämnats säljaren i fall, där vara säljes mot postförskott till visst pris med särskilt debiterat tillägg för porto.

I anledning av förfrågan har riksskattenämnden den 11 december 1964 förklarat, att vad som sålunda uttalats skall avse *hela* postförskottsavgiften. Av nämndens uttalande framgår att denna avgift icke till någon del skall ingå i beskattningsvärdet.

Här bör anmärkas att enligt uppgift från Kungl. Generalpoststyrelsen avgiften är sammansatt på följande sätt.

1. En avgift, som utgör ersättning för försändelsens befordran som brev, trycksak, paket e d.

2. En avgift, som utgör ersättning för postförskottsbeloppets försändande från försändelsens mottagare till dess avsändare. Denna redovisning kan ske genom postanvisning eller inbetalningskort.

3. En avgift, som huvudsakligen är avsedd att ersätta postverket för de särskilda åtgärderna med postförskotts försändelserna, t ex bokföring, avisering m m. Fr o m den 1 juli 1964 utgår denna avgift med 35 öre per försändelse.

4. I förekommande fall tillkommer dessutom avgifter för rekommendation, assurans, expressutdelning samt mottagningsbevis.

Export- och importfrågor

I anledning av förfrågan har riksskattenämnden uttalat att tillhandahållande av bilar i frihamn åt härvarande utländska beskickningar och hos dem ackrediterad personal är att jämställa med export som icke föranleder skattskyldighet till allmän varuskatt. Såsom förutsättning för skatte-

friheten borde gälla, att säljaren kunde styrka att tillhandahållandet skett i frihamn för export. Härutöver kan tilläggas, att denna köparekategori äger rätt att — enligt 68 § AVF jämförd med 1 § förordningen om frihet från införselavgift i vissa fall och på de villkor, som anges i tulltaxeförordningen och tulltaxeringskungörelsen — införa varor till riket tull- och skattefritt. Detta gäller oavsett om varorna införes från utrikes ort eller från svensk frihamn (R II 1/1964).

Ett stort antal underhandsförfrågningar har inkommit till riksskattenämnden från säljare av vetenskapliga instrument. Det synes sålunda på sin plats att i detta sammanhang framhålla, att den tull- och skattefrihet, som kan åtnjutas av vetenskaplig institution eller undervisningsanstalt vid *direktimport* av vetenskapliga instrument icke kan åberopas som skäl för skattefrihet vid yrkesmässig återförsäljning inom landet. I sådana fall sker införseln skattefritt men skattskyldighet inträder vid försäljningen inom landet.

Skatteutfallet

Siffror föreligger nu från 1964 års taxering till allmän varuskatt. För jämförelsens skull anges i nedanstående tabell även taxeringsutfallet för åren 1961—1963. Beloppen anges i miljoner kronor.

Tax.år	Rörelseidkare			Jordbrukare	
	Skattepl. oms.	Deb. skatt	Kostn.- ers.	Skattepl. oms.	Deb. skatt
1964	48.709,3	2.922,1	26,1	295,0	17,7
1963	43.727,9	2.485,1	25,4	305,1	18,3
1962	41.347,5	1.655,7	23,6	308,0	12,3
1961	29.837,0	1.192,5	13,1	322,2	12,9

Anm. Fr o m taxeringsåret 1963 utgår skatten med sex procent emot tidigare fyra procent.

Något om riksskattenämndens yttrande över Allmänna Skatteberedningens förslag

En stor del av hösten har åtgått för detaljgranskning och avgivande av remissutlåtande över Allmänna Skatteberedningens förslag till nytt skattesystem (SOU 1964:25). Därvid befanns lämpligt att nämndens avdelning för ärenden enligt AVF avgav särskilt utlåtande över förslaget angående omläggning av den allmänna varuskatten till en sk mervärdeskatt. Här skall i korthet beröras majoritetens ståndpunkt till vissa spörsmål avseende denna skatteomläggning.

Inledningsvis kan sägas, att nämnden allmänt var positivt inställd till förslagens genomförande och med tillfredsställelse hälsade dels att en del tolkningssvårigheter (konsumentbegreppet och materialbegreppet) dels också att den kumulativa effekt som i viss mån vidlåder den allmänna varuskatten skulle försvinna vid övergång till mervärdeskatt.

Mot bakgrunden av detta allmänna ställningstagande underkastades förslaget endast en teknisk detaljgranskning.

Beträffande det skattepliktiga varuområdet framhöll nämnden, att även värme, som tillhandahålles i form av varmluft eller ånga, borde inrymmas under beskattningen. Gentemot beredningens förslag invände nämnden, att det icke var motiverat med skattefrihet för annonser. Ett sådant undantag skulle medföra avsevärda kontroll- och redovisningssvårigheter. I likhet med beredningen ansåg nämnden tillräckliga skäl knappast föreligga att bibehålla den nuvarande skattefriheten för konstverk, särskilt som verksamheter närallgande konstnärlig verksamhet alltfört skulle vara föremål för skattskyldighet. Nämnden uttalade dock att beredningens

förslag till utformning av konstnärernas beskattning hade företräden framför gällande ordning.

I fråga om skatteplikt för tjänsteprestationer ifrågasatte nämnden om det icke var fördelaktigare att i princip inrymma alla tjänsteprestationer under skatteplikten och att i stället uppräknat från skatteplikt undantagna tjänster. Beträffande begravningsbyråer och korrespondensinstitut ifrågasatte nämnden lämpligheten att på sätt som föreslagits frångå nu gällande regler. Nämnden ställde sig vidare tveksam till beredningens förslag på en punkt om rese- och transporttjänster, nämligen ifråga om skattefriheten för personresor, som slutar utomlands. Det ansågs kunna erbjuda vissa möjligheter att kringgå beskattningen. Vidare framhölls de speciella redovisnings- och kontrollproblem, som kan uppstå ifråga om den gränstrafik som förekommer med bussar och taxibilar.

Den föreslagna skattskyldighetsgränsen vid 8.000 kronor, avtrappningsregeln och grundavdraget avstyrktes av riksskatte-nämnden. Högre gräns för skattskyldighet än 3.000 kronor ansågs icke böra ifrågakomma. Nämnden hade däremot ingen erinran emot förslaget om kostnadsersättningens borttagande.

Såvitt gäller beskattningsvärdets bestämmande pekade nämnden på ett par problem. Det första avsåg det fall, då annan vara tages i inbyte vid försäljning av ny vara och något värde icke åsattes inbytesvaran synligt utan den skattskyldige endast anger ett skillnadsbelopp att inbetala. Det andra var det inom bilhandeln och andra branscher ofta förekom-

mande fallet att en fabriksreoverad motor utlämnas mot det att ett kontant belopp erlägges, varjämte en reoveringsbar motor överlämnas till säljaren. Även i detta fall torde det vara vanligt att säljaren endast redovisar själva reoveringskostnaden. Det tredje problemet som nämnden påvisade var då en på kredit såld vara återtages till följd av bristande betalning från köparen. Frågan gäller där huruvida den återtagna varan kan anses ingå i vederlaget för fullgörande av köparens betalningsskyldighet gentemot säljaren.

Nämnden fäste också uppmärksamheten på möjligheten att förenkla skatteredovisningen genom att för vissa skattskyldiga med mera måttlig skattepliktig omsättning övergå till ett system liknande det som gäller för den preliminära B-skatten på den direkta beskattningens område. Genom en sådan omläggning borde arbetet med redovisning och uppbörd kunna väsentligt underlättas såväl för stora grupper skattskyldiga som för länsstyrelserna.

Ifråga om administrationen underströk riksskattenämnden nödvändigheten av att länsstyrelserna erhåller tillräckliga resurser för aktiv och effektiv informations- och kontrollverksamhet. Nämnden ansåg att denna verksamhet ännu icke nått den nivå som förutsattes vid den allmänna varuskattens införande. En mervärdeskatt kräver en upprustning även av taxeringsorganisationen med ett större antal särskilda nämnder. Under förutsättning att jordbrukarna även i fortsättningen skall taxeras i lokala nämnder måste dessa tillföras expertis för taxering till mervärdeskatt.